

SPREJEM V KATOLIŠKO CERKEV

Zgodba Janeza Henrika Newmana, duhovnika in učitelja v Oxfordu, ki jo spremljamo v letošnjih šmarnicah, se je začela zapletati. Njegov čoln je zaplul v nemirne vode. Zaradi dvomov o pravilni usmerjenosti Angleške cerkve se je leta 1843 odpovedal vsem cerkvenim službam. Sklenil je, da se bo dal voditi samo glasu vesti in jasnemu spoznanju.

V letu 1845 je v njem dozorevala misel, da je čas za odločilni korak. Nekaj njegovih mlajših prijateljev je čutilo isto. Odšli so iz Littlemora in sporočili, da so bili sprejeti v rimsko Cerkev. Angleška javnost je z osuplostjo sprejemala novice o prestopih.

Newman je medtem končeval knjigo o razvoju krščanskega nauka. Ko se je delo bližalo koncu, se je pred njim zarisovala nova, drugačna podoba Cerkve. Videl jo je kot veliko drevo, ki ostaja eno in isto, trdno zasidrano v nespremenljivi resnici, a hkrati kot drevo, ki živi, raste in širi svoje veje. Ni ga več motil pomislek, da je rimska Cerkev uvedla pobožnosti in nauke, ki jih prvotna Cerkev v enaki obliki ni poznala. Spoznal je, da to niso novi nauki, ki bi jih samovoljno uvedli ljudje, ampak so rasli in se razvijali vse od začetka, podobno kakor narcisa zraste iz gomolja ali hrast iz želoda. Za vsak živ organizem in tudi za živo misel ter za krščanske resnice velja: živeti pomeni razvijati se. Če je nekaj popolno, pomeni, da se je dolgo razvijalo. S tem spoznanjem je Newman v nekem smislu za

štirinajst let prehitel svojega sodobnika Charlesa Darwina, ki je leta 1859 objavil knjigo o biološkem razvoju vrst.

Ko je Janez Henrik prišel do jasnega spoznanja o tem, kako se živa resnica razvija, so padli vsi pomisleki glede Katoliške cerkve. Utrujen je odložil pero in sklenil, da zaprosi za sprejem v »edino Kristusovo čredo«.

Človeško gledano je bilo to dejanje podobno skoku v mrzlo vodo. S katoličani je imel dotlej komaj kaj stikov. Med njimi ni imel sorodnikov ali prijateljev. Stopil je na samotno pot. Vse to pa je odtehtalo osrečujoče spoznanje, da posluša svojo vest in ji sledi.

V angleški javnosti se je še naprej šušljalo o njem. Širile so se izmišljene vesti. Kljub temu mu je uspelo, da je svoj odhod izpeljal v tišini. Ni hotel, da bi se nekaj tako zelo osebnega dogajalo na očeh javnosti. Da bi prekinil še zadnjo vez z univerzo, se je odpovedal službi učitelja na Orielu. Sedaj je moral najti le še duhovnika, ki naj bi ga uradno sprejel v Katoliško cerkev. Našel ga je v italijanskem duhovniku Dominiku Barberiju. Poznal ga je kot svetniškega človeka. Na Otoku je obiskoval in duhovno oskrboval katoličane. Ta mož je torej 8. oktobra 1845 prišel na obisk v Littlemore. Ni slutil, da bo tam predenj pokleknil najslavnejši angleški spreobrnjenec in ga prosil za sprejem v Katoliško cerkev.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Blažena Devica ni bila le telesno orodje Gospodovega učlovečenja. Z vero in poslušnostjo je bila razumno in odgovorno orodje. Eva je bila za vse ljudi vzrok pogube, Marija pa za vse

vzrok zveličanja. Marija je zato »druga Eva«. Eva je napeljala Adama k padcu, Marija pa je omogočila, da je Gospod ta padec ozdravil. Eva je bila sokriva za veliko zlo, Marija pa je sodelovala pri tem, da je nastalo še veliko večje dobro. Smrt je prišla po Evi, življenje pa po Mariji, saj je rodila Gospoda, ki je Življenje.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!